

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Conradi Oligenii J. C. Dissertatio De Primariis Precibus
Imperialibus**

Corradini, Pietro Marcellino

Friburgi Brisgoiae, 1707

LXIX. Aliæ rationes pro indultis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63022)

154 *De primariis Precibus Imperialibus*
do ejus fratri supra exposuimus. Hæc
& similia facta non fuissent, si indultum
perpetuum ante Concordata adfuisset:
quippe aut illud in Concordatis reserva-
tum, aut illi derogatum esset, & cum
derogatio non legeretur, & quotquot
disposita erant in Concordatis adversa-
rentur primariis Precibus, insultum pro-
fus fuisset, Germanos Concordata Fride-
rico opposuisse, & Fridericum pro illo-
rum derogatione instituisse; & magis in-
sultum, quod indultum perpetuum Im-
peratoribus datum cadere potuisset sub
leges, & regulas à Nicolao V. & succes-
soribus publicatas, ac si revocatum tacite
esset, quando talibus indultis Imperato-
ribus, & Regibus concessis, Sedes Apo-
stolica nequaquam derogare solet, ma-
xime sub involucro verborum.

LXIX. Crescit argumentum, ponderando,
Aliæ rationes pro indultis. quod Fridericus, & successores non ac-
ceptassent indulta, in quibus plures con-
ditiones erant adjectæ, ac Pontifices Im-
peratoribus inhibebant Preces porrigere
pro Beneficiis Sedi Apostolicæ reservatis
in extravag. *Ad regimen*, de præbendis,
pro primis dignitatibus post Pontificalem
in Cathedralibus, & Collegiatis, & pro
devolutis, & legitimis, quorum omnium
collationem sibi reservabant. Quis un-

quam credere poterit, Imperatores habentes indultum perpetuum, cujus formula desumitur ex diplomatibus Precum Rudolphi I. & Caroli IV., in quibus nullum Beneficium excipitur, acceptasse recens indultum Papale, cum tot conditionibus, restrictionibus, & exceptionibus? Ego autem affirmare eos, qui talia asserunt, Ministros Imperiales illorum temporum stolidos judicare, vel parum Dominis suis fideles, & jura Imperii ignorantes: quod nefas est asserere, cum notum sit, non nisi accuratissimos viros ad Imperialis aulae servitium assumi solitum. Jactent modo recentiores ex illis verbis: *Antiqua, & approbata consuetudine*, relatis in diplomate Rudolphi I. educi consuetudinem hanc à Sede Apostolica perpetuo privilegio approbatam. Mihi videntur illi non percepisse vim dictorum verborum; non enim Rudolphus expressit quæ ipsi somniant, sed retulit consuetudinem antiquam approbatam à *Divis Imperatoribus*, non autem à Romanis Pontificibus, quorum potestati tantummodò id reservatum est; & sic ex lectione ipsius formulæ Precum Rudolphi excluditur potius Pontificia approbatio. Quod si illa adfuisset, Speculatoris testimonio inherendo, quod

.XIXI

Alia ratione
pro indultis

156 De primariis Precibus Imperialibus
Fritschius, Mayer, Besold, & alii plures
Germani scriptores minus verum asse-
runt, utique illa dicenda foret approba-
tio personalis, & personale indultum
Rudolpho datum, & indultum, in quo
concessum tantummodo esset rogare Or-
dinarios sine pœnis, procul a minis, &
præceptis, & sine deputatione Executo-
rum, uti indicant ipsæ Preces Rudolphi,
quæ nudas rogatorias continent, uti su-
perius ponderavimus. At neque tanti
facienda esset assertio in Precibus Rudol-
phi addita, ut ex eadem probari posset
diploma, & quidem perpetuum Roma-
norum Præfulum: quippe si assertiones
Principum in hac re attendendæ essent,
utique quisque sibi privilegium Aposto-
licum impertiri posset, præsertim quia
assertioni Rudolphi non consentit asser-
tio Caroli IV., qui de jure sibi arbitratus
est jus Precum competere: quod nefas
est dicere, minusque consentiunt facta
tot, tantorumque Imperatorum, qui ab
ætate Friderici III. ad auspicia Imperii
glor. mem. Leopoldi, novum, & recens
indultum Apostolicum assequuti sunt,
nec Preces cum effectu direxerunt sine
speciali, & personali diplomate Pontifi-
cio. Quare malim hæere factis tot Im-
peratorum, & Romanorum Pontificum,

XXI

Cur Leopoldi
in fine in-
dultio Preces
direxerunt

inclytæ nationis Germanicæ opinioni de-
sumptæ ab exceptionibus semper datis,
non dicam Precibus Imperialibus, sed
ipsis indultis, cum occasio venisset op-
ponendi eorum formam non fuisse im-
pletam, & observantiæ duorum sæculo-
rum cum dimidio, quàm simplici dicto
Rudolphi Augustissimi Imperatoris, quem
neque asseruisse constat quod recentiores
effingunt.

His positis, parum prodest exemplum
glor. mem. Leopoldi patris Augustissimi
Imperatoris viventis, quem aiunt Preces
direxisse, neque indultum Apostolicum
impetrasse; siquidem prodam causam,
fortasse à Germanis ipsis ignoratam, ob
quam hæc evenerunt. Consueverant Im-
peratores ad Leopoldum usque statim post
suam electionem ad Urbem mittere Le-
gatum, qui eorum nomine obedientiam
voveret Sedi Apostolicæ, & Christi, ac
Petri Vicario, & deinde diploma confir-
mationis electionis impetrarent. At quo-
niam mos vetustus erat hujuscemodi Le-
gatos decus Imperii gestantes, non sine
ingenti pompa, & impensa ad Romanam
Curiam mitti, Leopoldus, qui intestinis,
& incertis vexabatur præliis, supplicavit
Alexandro VII. tunc Pontifici, ut sine
transmissione Legati (quem Legatum

LXX.

Cur Leopoldus I. sine in-
dulto Preces
direxerit.